

Arrest

nr. 139 991 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juli 2013 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker en B.W. leggen op 17 september 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mol.

Op 17 september 2013 dient verzoeker tevens, in functie van zijn relatie met B.W., een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Bij vonnis van 3 oktober 2013 wijst de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout het door verzoeker en B.W. tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mol ingestelde beroep af.

Op 14 maart 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing, die verzoeker op 17 maart 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.07.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, ni. dat betrokkene de Nederlandse taal perfect zou beheersen (zie betalingsbewijs modulaire taalopleidingen), perfect Frans zou spreken, werkbereid zou zijn en na het bekomen van een verblijfsvergunning onmiddellijk aan de slag zou gaan, in België naar de dokter en de tandarts zou gaan (bevestiging afspraak, documenten UZ Gent), een omnipas heeft, een bankrekening opende, een fitnessabonnement afsloot bij Gym 2000, stipt zijn rekeningen zou betalen, in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, al zijn verplichtingen zou nakomen, er alles aan zou doen om zich aan te passen aan en te integreren in zijn omgeving, zich bijzonder goed thuis zou voelen in België, zich zonder meer Belg zou voelen en ook zo zou gedragen, zijn centrum van belangen in België zou liggen, een groot aantal vriendschappen opgebouwd zou hebben, een groot sociaal netwerk uitgebouwd zou hebben en getuigenverklaringen voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 11 maart 2011, deze asielaanvraag werd afgesloten op 22 november 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 05 december 2011 en verbleef illegaal in België tot hij op 17 september 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende. De duur van de asielprocedure - namelijk 8 maand 11 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester S. [...] haalt aan dat betrokkene sinds enige tijd een relatie onderhoudt met mevrouw W. B. [...] (R.R.: ...) die de Belgische nationaliteit heeft. Ze stelt dat haar cliënt zich dan ook kan beroepen op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De terugkeer van cliënt betekent een scheiding van zijn vriendin. Er zou evenmin van de vriendin van betrokkene verwacht kunnen worden dat zij naar Nigeria zou verhuizen aangezien zij geen enkele band heeft met dat land en niet de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Betrokkene en mevrouw zouden in België een degelijk en hecht gezinsleven leiden. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28 december 2012 bij de dienst burgerlijke stand van de gemeente Mol meldde dat hij in het huwelijk wenste te treden met mevrouw W. [...] Op 13 mei 2013 gaf het Parket van de procureur des Konings te Turnhout een negatief advies. Men stelde dat zij van oordeel waren dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk aangezien uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de Mol weigerde de huwelijksaanvraag van betrokkene en mevrouw W. [...] op 13 mei 2013. Betrokkenen gingen in beroep tegen deze weigeringsbeslissing. Op 03 oktober 2013 bevestigde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout deze weigeringsbeslissing. Er werd geen hoger beroep ingesteld en de beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen. Inmiddels ondertekenden betrokkene en mevrouw W. [...] een verklaring van wettelijke samenwoning op 17 september 2013. Diezelfde dag dienden zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU (partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap) in. Op 14 maart 2014 werd de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd omdat betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Aangezien geoordeeld werd dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap maar dat betrokkene voordelen tracht te halen uit zijn relatie met een Belgische onderdane en er geen bewijzen van het tegendeel zijn, kan er bij een terugkeer geen ernstig nadeel in hoofde van betrokkene weerhouden worden en van een schending van artikel 8 EVRM is geen sprake. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene stelt dat bij een eventuele terugkeer niemand hem ten laste zal kunnen nemen. Uit zijn asielgehoor blijkt dat zijn moeder, 2 zussen en een broer woonachtig zijn in Nigeria. Wellicht kan hij tijdelijk bij hen terecht tot hij weer op eigen voeten kan staan. Bovendien blijkt dat betrokkene sinds 2007 als verkoper werkte, hij toont niet aan dat hij niet opnieuw een job zou kunnen verwerven in het land van herkomst om zo voor zijn eigen levensonderhoud in te staan."

Dit is de bestreden beslissing.

Op 14 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 17 maart 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 14 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing wordt op 17 maart 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 maart 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 23 juni 2014 met nummer 125 927 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde beslissing.

Op 30 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoeker in het beschikkend gedeelte van zijn verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de het motiveringsbeginsel. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Gelet op het feit dat de middelen op elkaar voortbouwen worden ze samen behandeld.

3.1.1. Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

“[...]”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatrieerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat verzoeker vooreerst op 17 september 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekende met Mevrouw W. B. [...], welke over de Belgische nationaliteit beschikt;

Dat in tegenstelling tot datgene wat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid wordt beweerd, verzoeker dan ook wel degelijk een duurzame relatie met Mevrouw W. B. [...] onderhoudt, en er derhalve wordt aangetoond dat de tussen verzoeker en Mevrouw W. B. [...] bestaande relatie, meer dan een gewone sociale relatie betreft;

Dat verzoeker zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat artikel 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol.138, 14);

Dat terugkeer van verzoeker een scheiding betekent van zijn partner, met alle gevolgen van dien;

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;

Dat het voor verzoeker dan ook niet mogelijk is om in Nigeria een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoeker zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;

Dat er verder evenmin verwacht kan worden dat de duurzame partner van verzoeker naar Nigeria zou verhuizen, waarmee zij geen enkele band heeft, en waarvan zij niet eens de nationaliteit bezit, temeer nu de minderjarige zoon van Mevrouw W. [...] , V. J. [...], geboren te Mol op 7 november 1997, bij verzoeker en Mevrouw W. [...] inwoont;

Dat de 16-jarige zoon van Mevrouw W. [...] welke schoolplichtig is, uiteraard moeilijk alleen kan gelaten worden;

Dat aanvraag tot regularisatie inderdaad enkele maanden in beslag zou nemen;

Dat het dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan om van verzoeker te eisen dat hij zou dienen terug te keren naar Nigeria om aldaar zijn aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen, terwijl hij reeds 3 jaar een relatie heeft met een Belgische onderdaan;

Dat verzoeker hiertoe verwijst naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Dat er in casu minstens sprake is van een prangende humanitaire situatie, nu verzoeker indien hij zijn verblijfsvergunning niet in België zou kunnen aanvragen en bekomen, gescheiden zou worden van zijn partner, die zich alsdan daadwerkelijk aan de andere kant van de aardbol zouden bevinden;

Dat verder het volledige sociale en familiale leven van verzoeker zich situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst;

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoeker mensonwaardig is om hem uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoeker dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Nigeria, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid;

Dat verweerder er zich inderdaad slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat bovendien geen enkele wetgeving verbiedt dat verzoeker, ook al heeft hij een duurzame relatie met een Belgische partner, waarmee de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingen werd geweigerd, geen aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoordend;”

En

*“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;
Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt;
Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Nigeria, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar zijn partner, welke over de Belgische nationaliteit beschikt, verblijft, enorm is;”*

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van verzoeker:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen feitelijke omstandigheden in aanmerking zouden worden genomen. De verzoekende partij verwijst naar haar duurzame relatie met mevr. B.W. [...] en houdt voor dat haar sociaal en familiaal leven zich in België situeert. De verzoekende partij maakt tevens melding van haar integratie.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"[...]" (RvV nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De verzoekende partij verwijst hoofdzakelijk naar haar relatie met mevr. W. [...] en voert dienaangaande een schending aan van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

"[...]"

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht werd opgemerkt dat het voorgenomen huwelijk van de verzoekende partij door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mol werd geweigerd om reden van schijnhuwelijk.

Terwijl op 14.03.2014 tevens een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd genomen ten aanzien van de verzoekende partij, nadat was vastgesteld dat de verzoekende partij haar relatie met mevr. W. [...] enkel gericht is op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Om deze redenen oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geenszins kennelijk onredelijk dat de verzoekende partij geen beschermenswaardige relatie inde zin van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij haar volledige sociale leven in België heeft, werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht vastgesteld dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren.

“[...]” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“[...]” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“[...]” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“[...]” (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

“[...]” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

*

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“[...]”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Dienaangaande wijst verweerder erop dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij zich -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- niet zou kunnen laten vergezellen van haar partner en diens kind.

Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (ede.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, intersentla, 2004, p754). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Terwijl in elk geval moet worden benadrukt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een oprechte relatie onderhoudt met mevr. W. [...], gelet op het feit dat reeds tweemaal werd vastgesteld dat zij slechts een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt.

Ten overvloede merkt verweerder op dat het inherent is aan inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest.

“[...]” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar voorgehouden partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert nog aan dat zij in het land van herkomst nergens terecht zou kunnen, doch dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht als volgt gemotiveerd:

“[...]”

De verzoekende partij slaagt er middels haar ongestaafde beschouwingen geenszins in afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat tevens rekening diende te worden gehouden met haar elementen van integratie, laat verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verwerende partij verwijst volledigheidshalve nog naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“[...]” (RvV nr. 87 740 van 18 september 2012)

“[...]” (RvV nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“[...]” (RvV nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“[...]” (RvV nr 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verweerder wijst er nogmaals op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke

twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (RvV nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze. De verzoekende partij slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

En

“De verwerende partij herhaalt, onder verwijzing naar haar repliek op het eerste middel, dat de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft gemotiveerd dat de ingeroepen integratie geen omstandigheid vormt die verhindert dat verzoekende partij tijdelijk terugkeert naar het land van herkomst.

Uit de repliek op het eerste middel blijkt voorts afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist tot onontvankelijkheid van de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen conform de wettelijke bepalingen. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verwerende partij merkt op dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, nr. 56).

Verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat de verzoekende partij met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.” (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd.”

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* is de juridische en de feitelijke grondslag vermeld. Er wordt met name verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt voor wat betreft de eerste bestreden beslissing nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip buitengewone omstandigheden en artikel 8 van het EVRM. Vervolgens voert hij de volgende buitengewone omstandigheden aan: *“terugkeer van cliënt betekent een scheiding van zijn vriendin, met alle gevolgen van dien. De familie leeft thans in België samen en dit gezinsleven dient in het kader van artikel 8 van het EVRM te worden gerespecteerd.”*

Bovendien is het rekening houdende met de verregaande integratie van cliënt mensionwaardig om hem uit te wijzen.

Cliënt heeft inderdaad geen enkele band met Nigeria, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar zijn vriendin verblijft en waar hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, enorm is;

Het is voor cliënt dan ook niet mogelijk om een in Nigeria een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl cliënt zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt; Er kan evenmin verwacht worden dat de vriendin van cliënt naar Nigeria zou verhuizen, waarmee zij geen enkele band heeft, en waarvan zij niet eens de nationaliteit bezit; Het zou dan ook tegen de redelijkheid ingaan om van cliënt te eisen dat hij zou dienen terug te keren naar Nigeria om aldaar zijn aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen; Client verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat cliënt in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 van het EVRM; Deze redenen dienen als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen dat cliënt niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om aldaar deze regularisatie aan te vragen.” Verzoeker stelt terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.”

Door vooreerst een theoretische uiteenzetting te geven over de buitengewone omstandigheden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, slaagt verzoeker er niet in om de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Verzoeker kan gelet op wat kan worden gelezen in de bestreden beslissing bezwaarlijk voorhouden dat er met geen enkele feitelijke omstandigheid rekening werd gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geantwoord op de verschillende in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden door. Verzoeker laat ook na uiteen te zetten met welke feitelijke omstandigheden geen rekening werd gehouden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Voorts kan hij ook niet dienstig aanvoeren dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke toestand in Nigeria, gezien de bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene stelt dat bij een eventuele terugkeer niemand hem ten laste zal kunnen nemen. Uit zijn asielgehoor blijkt dat zijn moeder, 2 zussen en een broer woonachtig zijn in Nigeria. Wellicht kan hij tijdelijk bij hen terecht tot hij weer op eigen voeten kan staan. Bovendien blijkt dat betrokkene sinds 2007 als verkoper werkte, hij toont niet aan dat hij niet opnieuw een job zou kunnen verwerven in het land van herkomst om zo voor zijn eigen levensonderhoud in te staan.”* Deze concrete motieven van de bestreden beslissing worden niet *in concreto* weerlegd door verzoeker. Verzoeker beperkt zich tot de algemene stelling dat in zijn land van herkomst onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is. Deze loutere beweringen zijn echter niet van aard om de pertinente motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij niet meer op dan in de ontvankelijkheidsfase de aangevoerde buitengewone omstandigheden te beoordelen en hieromtrent te motiveren. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren om een *“passende belangenafweging”* te verwachten in bestreden beslissing, daargelaten de vraag wat hij hiermee precies bedoelt.

Waar verzoeker stelt zijn partner zich niet in Nigeria kan vestigen daar ze een zestienjarige zoon heeft, merkt de Raad op dat de beslissing geenszins betrekking heeft op verzoekers partner en dat van verzoeker enkel wordt verlangd dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indient via de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Deze onderdelen van het eerste middel zijn ongegrond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de*

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voor zover verzoeker de schending van artikel 8 EVRM inroept, wijst de Raad erop dat verzoeker, om zich dienstig te kunnen beroepen op dit verdragsartikel, dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 EVRM. Er moet *in casu* worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In het vonnis van 3 oktober 2013 van de rechtbank van eerste aanleg van Turnhout wordt gesteld dat "[...] *het geheel van deze gegevens samen, welke niet worden weerlegd door de aangehaalde middelen van eisers en stukken, doet besluiten dat in hoofde van één der partijen het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel wordt beoogd en niet het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. De vordering is dienvolgens ongegrond.*" In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar voormeld vonnis en onder meer gesteld "*Op 03 oktober 2013 bevestigde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout deze weigeringsbeslissing. Er werd geen hoger beroep ingesteld en de beslissing heeft bijgevolg kracht van gewijsde verkregen.[...]. Aangezien geoordeeld werd dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap maar dat betrokkene voordelen tracht te halen uit zijn relatie met een Belgische onderdane en er geen bewijzen van het tegendeel zijn, kan er bij een terugkeer geen ernstig nadeel in hoofde van betrokkene weerhouden worden en van een schending van artikel 8 EVRM is geen sprake.*" In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot de stelling dat hij een gezin vormt met B.W. en haar minderjarige zoon en dat zijn hele familiaal leven zich in België situeert. Hij laat na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en ook enig begin van bewijs bij te brengen dat zijn verklaringen mogelijkerwijze kan staven. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij een feitelijk gezin vormt met B.W. en haar minderjarige zoon en bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij een gezinsleven in België heeft.

Aangenomen kan worden dat verzoeker weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt en ingeburgerd is. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt verzoeker geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing hem de verdere uitbouw van dit leven. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de onontvankelijkheid een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet behelst. Deze beslissing heeft geen gevolgen op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker en omvat geen verwijderingsmaatregel waardoor de gedwongen verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij derhalve niet aan de orde is, zodat in de bestreden beslissing op wettige wijze kon worden vastgesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 185.919).

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn sociaal en economisch welzijn, zijn sociaal leven dat hij in België heeft opgebouwd en naar wat hij definieert als prangende humanitaire redenen, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS